

TAUKI - nemainīgs lielums vai nemanāma kustība? Kādas nepatērētas enerģijas transformēšanās masā ar ko cilvēks operē izejot no savas pieredzes, gribas un varas. Slānis, kas var ierobežot vai gluži otrādi - noteikt zināmas privilēģijas.

tauki - maska? Vairogs aiz kā paslēpties no trokšņa, ātruma un pašam no sevis. Poza, ko pieņemot, iespējams izlikties, pazaudēt savu patieso būtību vai arī radīt jaunu.

tauki - kūst, sastingst, noslāņojas.

Deviņi jaunie mākslinieki [Fēlikss Zīders, Everita Upeniece, Ārmands Šailītis, Āigars Liepiņš un F5: Mārtiņš Ratniks, Ervīns Broks, Ieva Rubeze, Līga Marcinkeviča un Renārs Krūmiņš], kas satikušies šajā telpā vienas nedēļas garumā ir pietiekoši atšķirīgi savā kultūras pieredzē un idejiskuma tilpumā, lai varbūt nekad vairs nesastaptos un turpinātos katrs atsevišķi. Tomēr kādu noteiktu laiku viņi visi ir tikuši sīfrēti ar vienu formulu - vizuālā komunikācija, un šī izstāde atspoguļo to, kā katrs no viņiem to ir izpratis. Vai vispār ir segums šodien populārajiem tik dažādajiem nosaukumiem, kas it kā pretendē uz jēdziena statusu?

Māksla, kas tiek piedāvāta šajā izstādē apšaubā, meklē un demokratizē, īpaši neizvirzot pretenziju ne uz ko. Tā pieļauj klaju dažādu populārās kultūras un izteiktas mākslinieciskās individualitātes integrāciju, spēj nojaukt jebkādas nacionālās kultūras robežas un līdz ar to kļūst provokatīva. Savā neuzbāzīgajā intimitātē tā ir šokējoši patiesa un līdz ar to mūsdienu dzīves prakse. Tā eksperimentē aktivizējot jau bijušo un cenšoties saistīt to ar nepieredzēto.

Ātvērta zona?

Videomāksla ir mūžīgi margināla zona - ar prognozi, bet bez garantijas. Vai vispār šobrīd iespējams runāt par videomākslu kā neatkarīgu kategoriju, kas neprasa paskaidrojumus un pārlicina ar noteiktu estētisko pieredzi? Iespējams, ka tā ir viena no raksturīgākajām videomākslas iezīmēm - balansēt uz robežas. Ārī *Tauki*, mēģinot rast atbildi uz šiem jautājumiem, paradoksāli balansē uz robežas starp debiju un šī mākslas veida jau aprobežotajām vērtībām.

Videomāksla ir atvērta un līdz ar to nav nepieciešamības to definēt. Jo definīcijas sen jau vairs nav modē, bet videomāksla, šķiet, atkal ir modē. Bet būt modē nenozīmē būt daļai no *mainstream* kultūras, jo mode ir ekskluzīva. Tā nežēlīgi pazemo, iznīcina un atgrūž nespēcīgos, neidejiskos un glēvos, bet akli mīl un lutina izredzētos. Šobrīd moderni ir būt izredzētajam, un nav svarīgi vai tu apzināti veido spilgtu imidžu, bezspēcīgi badojies vai esi neuzkrītošs aktivists, kas dzer burkānu sulu un nelieto nikotīnu. Jāievēro tikai viens noteikums - būt patiesam pret sevi, jo izredzētie ir arī starp tiem, kas neprātīgi nododas narkotiku izraisītajai laimei vai nespēj atteikties no ikdienas ērtībām cēlāku mērķu vārdā. Ja tu esi patiesi pret sevi, jebkāda tava realizācijas izpausmes forma spēj sevi attaisnot. Patiesība zināmā mērā ir spēja filtrēt informāciju.

Sastindzis kadrs, vai nemitīga informācijas plūsma, kas tiek pārraidīta caur mākslinieka radītu tēlu, kas pakļauts interpretācijas daudznozīmībai un pārmantojamībai. Laika atklāsme kā viens no videomākslas struktūras pamatelementiem, kas pakārto visu pārējo: skaņu, vizuālo attēlu, telpu, vidi. Tieši laika kvalitāte ir tā, kas liek šobrīd runāt par digitālā video

izpausmēm Latvijā, jo nākamajā mirklī jau var būt par vēlu. Bet šobrīd tai piemīt eksperimentāls raksturs, tā ir viena no veiksmīgākajām radošajām izpausmēm, kas caur tēlainu struktūru iekodē 90 gadu beigu jauniešu kultūras izjūtu. Āttīstot šo domu, jāatzīst, ka video ir jaunatnes mēdijs, kas ik reizi, kad mākslā ienāk jauna paaudze, atdzimst, veidojot citu estētiku, saistībā ar konkrēto laika pieredzi.

Ārī digitālā videomāksla ir jauna veida estētika, kas organiski izaugusi no elektronisko mēdiju pieaugošās dominantes mākslā. Ja ņem vērā digitālā video iespējas mākslinieciskā tēla radīšanā, tās būtiski neatšķiras no videomākslas. Ātšķirīga ir izmantotā kultūras un apkārtējās vides pieredze, kas ir unikāla un neatkārtojama. Viena no šī laika Latvijas kultūras vides raksturīgākajām iezīmēm ir pastiprinātā interese par tā saucamo mēdiju kultūru, kas ietver uz dažādām komunikāciju tehnoloģijām balstītu mākslu, kā piemēram interneta mākslu u.c. Mēdiju kultūra balstās uz dažādu neformālu jauniešu organizāciju [*E-LAB* /elektroniskās mākslas & mēdiju centrs, *ELAST* /elektro akustiskā studija/, *F5* /Digitālās mākslas darbnīca/, *Casablanca 2000*/, *Locomotive* /TV un alternatīvo filmu studija/, *Varka Crew* /Dju grupa & audiovizuāls projekts] savstarpējo radošo sadarbību laikmetīgās mākslas un mūzikas jomā, kas nemitīgi atrodas attīstībā: meklē, rada, pārveido un arī savieno alternatīvās kultūras iepriekšējo pieredzi ar pieaugošās informācijas sabiedrības radītajiem arhetipiem. Ārī mākslinieki, kas piedalās šajā izstādē ir tiešā vai netiešā veidā saistīti ar šo kultūras virzienu, un tas atspoguļojas viņu izpratnē par stilu, attieksmē pret savu darbu reprezentāciju un izmantotajā tehnikā.

Tauki ir fragments no šīs jaunā laika poēzijas.

FAT - a constant quantity or unobservable motion? Some untapped energy that has been transformed into a mass, which can be operated by man according to his experience, will and power. A layer that sets your limits, or determines certain privileges.

fat - a mask? Shield against noise, speed and yourself. A pose, which can allow you to pretend, destroy your pure being, or create a new one.

fat - melts, becomes numb, stratifies.

Nine young artists [Fēlikss Ziders, Everita Upeniece, Ārmands Šailītis, Āigars Liepiņš, and F5: Mārtiņš Ratniks, Ervins Broks, Ieva Rubeze, Līga Marcinkeviča and Renārs Krūmiņš], have converged in this space for one week, bringing together a diverse range of abilities, cultural experience and conceptual capacity. A unique event, and set of conditions which when dissolved will never exist again, as they each follow their own paths. For the brief glimpse of their contact, they have shared a common language: their code being visual communication. This exhibition shows how they each individually have understood what that means. Asking whether there is at all a sensible meaning to what visual communication actually is? Just as there are a multitude of labels used today, that are often nothing but empty puzzles with no deeper meaning.

Art offered to you in this exhibition, searches, questions and democratizes without claiming its stake on any particular problem or issue. It tolerates integration of diverse image structures taken from popular culture and bright artistic individuality. It destroys any kind of nationalistic borders and so becomes provocative. In its non-aggressive intimacy it is shockingly true and thus approves contemporary practice of today's reality. It experiments by promoting something that has happened before and trying to link it with the inexperienced.

An open zone?

Videoart is an ever marginal zone, which can be predicted but has no guarantee. Is it possible at all today to speak of videoart as an independent art category, which doesn't ask for any explanations and can convince with a certain aesthetic experience? Maybe it is one of videoart's most characteristic features - to balance on the border zone. It is also what fat tries to find an answer for, paradoxically balancing itself on the border between a debut and already appropriated values of videoart.

Videoart is open and therefore does not necessarily ask for any definitions. Besides - definitions are no longer in fashion, whereas videoart seems again to be in fashion. To be in fashion doesn't however mean to be a part of mainstream culture, because fashion is only exclusive. Without mercy it destroys, humiliates and turns down cowards, weak ones and those with no ideas. But it blindly loves and spoils the chosen ones. It is fashionable to be chosen, and it doesn't matter if one intentionally works on one's image, helplessly tries to stay on a diet, or is an unnoticeable workaholic, who drinks carrot juice and doesn't smoke. For chosen ones exist also among fatal drug addicts or ordinary people, who don't try to find out what's behind the system.

One only has to follow one important rule: to be honest to oneself. Any form of self-expression can be justified if one stays honest to oneself. And being honest or being true also means being able to filter and make sense of information.

Video stills or a constant flow of visual information, being transmitted by means of the image created by an artist, are subject to personal interpretations, much of which can be viewed as hereditated.

A revelation of time acts as base element in the structure of videoart, which subordinates its other dimensions of: sound, visual image, space and environment. This quality of time in

particular is one that makes us talk about digital videoart in Latvia now, because tomorrow it can be too late.

So today, it is one of the most successful creative forms of expression and experimentation, which by a means of pictorial structure allows an encoding of the feelings of youth culture of 90ties. Developing this idea, it can be said that video is the medium of youth. A youth which in every new generation, re-molds the medium in which it has been reared, creating new and different aesthetics according to the very concrete experiences of time and place.

Digital videoart is also a new kind of aesthetic, which has developed organically alongside the increasing dominance of the electronic media arts in culture. There are not so many differences between what digital videoart, and videoart can make in terms of artistic image. The difference is in cultural and environmental experience, which is unique.

One of the most characteristic features in Latvia's contemporary cultural scene, is an intensified attention towards so-called media art. Media culture in Riga is based on the creative cultural collaboration among different independent youth organizations: E-LAB / electronic media & arts center, Casablanca2000 / multimedia project - youth movement, ELAST / electro acoustic studio, Locomotive / TV and alternative film studio, F5 / Digital Art Studio/, Varka Crew / DJs & audiovisual project. This culture network continually seeks new forms of expression, creating, developing and changes them. It further integrates the experience of alternative culture with new archetypes created by our rapidly expanding information society. Artists participating in this exhibition are closely connected to this culture in one way or another. This is immediately apparent in the ways of their thinking, the technology employed, the understanding of style and in their attitude towards representation of their works.

Fat is a poetical fragment of this new time.